

Hoofdstuk 1

Het begon met een brief die de post bracht toen Ellis en Thelma 's morgens aan het ontbijt zaten. Hun vader stond op toen hij de postbode het tuinhekje achter zich zag dichttrekken en liep naar buiten om de bus te legen. Hij kwam terug met een brief, wat folders en de krant.

'Hé?' zei hij terwijl hij de brief met gefronste wenkbrauwen bekeek. 'Dat is raar, deze brief is nog geadresseerd aan mijn oude adres in Dordrecht. Ze hebben hem doorgestuurd.' Hij liet zich weer op zijn stoel zakken.

'Dordrecht?' herhaalde de moeder van de tweeling. 'Maar daar ben je toch al heel lang weg?'

Tot dan toe hadden Ellis en Thelma nog niet veel belangstelling voor de brief. Het gebeurde wel vaker dat brieven naar je oude adres werden gestuurd.

'De heer A. Bongers,' las hun vader voor.

'Je heet niet eens A.,' zei Thelma. Ze smeerde jam op haar boterham.

'Nee, fout, het zou F. Bongers moeten zijn,' viel Ellis haar bij. Ze nam een slok van haar thee.

Haar vader draaide de dikke envelop om. 'Afzender: Mevrouw C.F. van Hogenwaerde ten Boschate,' las hij voor.

'Tante Cecilia? Haha! Wat klinkt dat goed, hè? De rijke tak van de familie, jongens. Dit is een brief van mijn tante Cecilia. Ze is een zus van mijn moeder en trouwde heel jong met Jonkheer Van Hogenwaerde ten Boschate.'

'Pff, wat deftig!' lachte Thelma. 'Een jonkheer! Waarom heb je dat nooit eerder verteld, pap?'

Haar vader haalde zijn schouders op. ‘Tante Cecilia trouwde op haar twintigste en heeft veertig jaar met de jonkheer in het buitenland gewoond. Haar adres veranderde om de paar jaar. Mijn moeder had nauwelijks contact met haar zus. Toen haar man stierf is tante Cecilia naar Nederland gekomen. Ze woont nu ergens op de Veluwe.’ Hij maakte de brief met zijn wijsvinger open.

‘Hé, pap, zeg je niet altijd dat een mens het nodige geduld moet kunnen opbrengen om een brief nétjes open te maken?’ vroeg Ellis plagend.

‘Precies!’ grinnikte Thelma. ‘Wij krijgen altijd wat te horen als we zo een brief openscheuren.’

‘Jullie hebben gelijk,’ zei hun vader, ‘maar ik ben nieuwsgierig.’ Hij keek naar de aanhef van de brief. ‘Dat is raar,’ zei hij toen. ‘Deze brief is niet aan mij gericht, maar aan mijn vader.’

‘Vandaar die verkeerde voorletter,’ zei Ellis.

‘Maar opa is toch al lang dood?’ riep Thelma.

‘Ja, is hij niet een jaar na oma gestorven?’ vroeg Ellis.

Haar vader knikte.

Een brief, bestemd voor opa ... Ellis en Thelma konden zich hun vaders vader nauwelijks meer herinneren.

‘Wat staat er in de brief?’ vroeg Ellis nieuwsgierig.

Haar vader keek op de klok en riep: ‘Jullie moeten naar school! Hoogste tijd! Opschieten!’

‘Néé, hè!’ zei Thelma boos. ‘Als er iets bijzonders gebeurt worden we altijd weggestuurd!’

‘Pech!’ grinnikte haar vader. ‘Naar school.’ Hij gaf de brief aan zijn vrouw. ‘Lees eens even, Betty.’

Ellis en Thelma gingen naar school en dachten niet meer aan de brief die aan hun allang overleden opa was gericht. Maar die avond zei meneer Bongers aan tafel tegen zijn vrouw: ‘Waarom zou tante Cecilia eigenlijk haar hele fami-

lie te logeren willen hebben? Het klinkt als iets uit een spannende Engelse detective!

Pas op dat moment keerde de brief terug in de gedachten van de tweeling.

Mevrouw Bongers schoot in de lach. 'Ze wil natuurlijk haar testament maken en tijdens de logeerpartij gaat ze kijken wie van haar talrijke familieleden voor haar miljoenen in aanmerking komen!'

Dit was het moment waarop de tweeling de oren spitste. 'Haar testament maken?' herhaalde Thelma. 'Wat is dat, een testament?'

'Een testament is een document,' legde haar moeder uit, 'waarin iemand bepaalt wie het geld en de spullen krijgt na zijn of haar dood.'

'En jij had het net over miljoenen?' riep Thelma. Haar ogen begonnen te glanzen van opwinding.

Haar moeder grinnikte.

'Wil die tante Cecilia misschien aan ons haar miljoenen nalaten?' riep Ellis.

'Ze heeft geen miljoenen, denk ik,' antwoordde haar moeder nuchter, 'anders hadden we dat heus wel geweten!'

'Gaan we bij haar logeren?' vroeg Thelma. 'Misschien kun je ons en de Loe-Loe beter thuislaten.'

'Dat noem ik nog eens zelfkennis!' zei haar vader lachend. 'Overigens gaan wij niet bij onze tante Cecilia logeren. Ze weet blijkbaar niet dat haar zwager, jullie opa, overleden is. De brief was voor hem bedoeld, niet voor ons!'

'Jammer,' zei Ellis met een diepe zucht. 'Wat zouden we met een miljoen niet allemaal kunnen doen?'

'Dat rijmt!' giechelde haar zusje.

'We zouden tennisrackets kunnen kopen!'

'Nieuwe fietsen voor ons allebei!'

'Een nieuwe auto voor pap.'

‘Een vakantie van vier weken naar Amerika!’

‘Toe maar, Amerika! Weten jullie zeker dat jullie niet liever naar Japan of China gaan?’ lachte de vader van de tweeling. ‘Maar ik zal haar vanavond even bellen en haar van de dood van haar zwager op de hoogte stellen.’

‘Wat raar dat er mensen bestaan die niet eens weten dat iemand uit hun naaste familie er niet meer is,’ vond Thelma.

‘Dat is ook raar,’ zei haar vader, ‘maar tante Cecilia heeft veertig jaar in het buitenland gewoond en nauwelijks contact gehouden met de familie.’

‘Stel je toch voor,’ zei Ellis, ‘dat oom Niek dood was, pap, en dat jij dat niet wist. Dat zou toch belachelijk zijn?’

‘Zoals ik al zei,’ legde hun vader uit, ‘is tante Cecilia al heel vroeg naar het buitenland gegaan. Ik kan me herinneren dat toen mijn vader overleed niemand wist waar tante Cecilia op dat moment woonde. Ergens in Amerika, meer wisten we niet. Iemand zou proberen haar adres te achterhalen, maar dat is nooit gelukt. Ik heb mijn tante ook al heel lang niet meer gezien, sinds ik een jaar of vijftien was. Niemand had het ook ooit over haar. Ze was het buitenbeentje van de familie.’

‘Je had ons weleens mogen zeggen dat we iemand van adel in de familie hebben,’ zei Ellis. ‘Mevrouw Van Hogenwaerde ten Boschate! Chic hoor, pap!’

‘Ik heb nooit meer aan die tak van de familie gedacht,’ zei haar vader. ‘Tante Cecilia heeft zich jarenlang in diep stilzwijgen gehuld.’

‘Tot vandaag dus!’ riep Thelma.

‘Tot vandaag!’ herhaalde haar vader. ‘Ik zal haar bellen en vertellen hoe de zaken ervoor staan.’

Vier dagen later lag er weer zo’n dikke envelop in de brie-

venbus. Nu werd het pas echt spannend, want tante Cecilia nodigde hierbij de zoon van haar overleden zwager officieel uit het geplande familieweekend bij te wonen. En niet alleen de zoon, maar ook diens vrouw en eventuele kinderen ...

De tweeling zat met rode oren van opwinding te luisteren terwijl hun vader de brief hardop voorlas.

‘Ik ben overigens niet van plan de uitnodiging aan te nemen,’ zei meneer Bongers.

‘Waarom niet?’ riep Ellis.

‘Ik wil die tante van jou weleens zien!’ vond ook Thelma.

Tot verbazing van de tweeling viel hun moeder hen bij: ‘Ja, waarom zouden we niet naar zo’n familiebijeenkomst gaan? Je zult er heel wat mensen terugzien die je in jaren niet hebt gesproken.’

Vol verwachting keken Ellis en Thelma naar hun vader, maar hun hoop werd meteen de bodem ingeslagen toen ze hun moeder hoorden zeggen: ‘De kinderen nemen we natuurlijk niet mee. Ik zie ons daar al met twee tweelingen binnenvallen.’

‘Mam!’ riep Ellis boos. ‘Zo gemeen kun je niet zijn!’

‘En waar zou je je twee tweelingen dan willen laten?’ riep Thelma. ‘Jullie gaan een lang weekend weg!’

‘Voor de Loe-Loe zoeken we wel een oplossing,’ zei haar moeder. ‘En jullie vinden het toch niet erg om een weekend bij oom Niek en tante Kitty te logeren?’

De Loe-Loe was de bijnaam voor de twee kleine broertjes van Thelma en Ellis. De meisjes vonden de namen van de jongens – Lexje en Leotje – te lang en noemden de jongens-tweeling kortweg de Loe-Loe.

Boos keken de meisjes elkaar aan. Kregen ze een prachtige uitnodiging voor een spannend, leuk weekend en dan deed hun moeder het af met de mededeling dat ze de kinderen

maar niet meenamen omdat ze er moeilijk met twee-tweelingen konden binnenvallen.

Met allerlei argumenten probeerden Thelma en Ellis hun ouders duidelijk te maken dat het onmenselijk was om hen deze unieke kans – logeren in een echt kasteel – niet te gunnen.

Zelfs de opmerking van hun vader dat zijn tante helemaal niet in een kasteel, maar ‘doodgewoon’ in een of ander groot landhuis woonde dat Berkenhaeghe heette, deed hun verontwaardiging niet afnemen.

‘In elk geval heeft het geen zin je zo op te winden, lieverds,’ besloot meneer Bongers. ‘Ik moet er nog even over nadenken of ik de uitnodiging aanneem. Ik kan me die tante nauwelijks herinneren. En dit is een zaak die ik – eerlijk gezegd – met mam bespreek en niet met jullie.’

Toen Thelma en Ellis die avond hun moeder hielpen met de afwas begonnen ze opnieuw: ‘Mam,’ zei Ellis, ‘doe je een goed woordje bij pap!’

‘Ja, mam, toe, laat zien wat je kunt!’ grinnikte Thelma.

‘Ik zal mijn best doen,’ zei haar moeder. ‘Maar pap moet uiteraard zelf weten wat hij doet. Het gaat over een weekend met zijn familie.’

‘Maar je probeert hem toch wel over te halen?’ hield Ellis aan.

‘Ja, toe! En neem je ons dan mee, mam, alsjeblieft? Mogen we dan mee?’ Thelma smeekte bijna. ‘Bovendien is het misschien veel te druk voor tante Kitty als wij daar een lang weekend zijn. De baby is er al bijna!’

Haar moeder schoot in de lach. ‘Dat valt wel mee, schat! Het duurt nog drie maanden voordat de baby komt, en ik denk dat tante Kitty heel goed zelf weet wat ze wel en wat ze niet wil!’

‘We zullen ons voorbéeïdig gedragen,’ zei Ellis overdreven.

Ze moest er zelf om grinniken. ‘Maar, mam,’ voegde ze er vervolgens ernstiger aan toe, ‘als we mee mogen zullen we geen stomme dingen uithalen, echt niet.’

‘Geen lelijke woorden zeggen!’ riep Thelma.

‘En heel beleefd zijn,’ zei Ellis. ‘Zo van “Ja, tante Cecilia”, “Nee, tante Cecilia”!’

‘En als we een stuk taart krijgen doen we daar zeker een halfuur over in plaats van twee minuten!’

‘Mam, toe, we willen zo graag die tante met die dure naam zien.’

‘Misschien is er wel een spook in dat landhuis!’

‘Ja! Dat moeten we toch zien, dat spook!’

‘En vorige week hebben we allebei een negen gehaald voor de repetitie aardrijkskunde!’

‘En voor geschiedenis hadden we een acht!’ ‘Nee, jij een zeven!’

‘Oké, ik een zeven, maar jij had een acht!’

‘En we hebben al drie dagen afgewassen zonder ook maar één keer te kreunen!’

‘We zullen elke dag aardappels schillen!’

‘Een heel jaar lang!’

‘Precies!’

‘En alle boodschappen doen.’

Mevrouw Bongers legde lachend haar handen op haar oren.

‘Laten we eerst maar even afwachten of pap wil gaan, dan zien we wel weer verder,’ zei ze nuchter.

Die avond in bed fantaseerden Ellis en Thelma over de logeerpartij bij hun onbekende oudtante Cecilia.

‘Stel je voor dat je om twaalf uur ‘s nachts holle voetstappen hoort in de gang!’ Thelma huiverde.

‘Ja, of je hoort gerammel met kettingen,’ griezelde Ellis.

‘Of je ziet enge schaduwen op de muur!’ bedacht Thelma.

‘Jammer dat spoken niet bestaan,’ Ellis zuchtte diep.

‘Maar stel je voor dat je wel allerlei enge geluiden hoort ‘s nachts,’ fluisterde Thelma. Haar stem trilde een beetje. ‘Nou, dan zeggen we gewoon “Dag Spook”!’ zei Ellis zachtjes. ‘En daarna buig je heel diep. Dan aait het spook met zijn spokenhand over je haar en zegt met een holle stem: “Dag lief meisje. Zal ik iets leuks voor je toveren?” Zeker weten!’

‘Sukkel!’ Thelma schoot in een zenuwachtige lach. ‘Spoken toveren toch niet?’

Meneer Bongers besloot de uitnodiging van zijn tante aan te nemen. Maar het duurde nog een volle week voordat de tweeling hun vader én moeder ervan overtuigd hadden dat ze heus wel mee konden. Dat ze zich absoluut keurig zouden gedragen.

‘Je hebt niet voor niets intussen nog een derde brief van je tante gekregen,’ pleitte Thelma. ‘En daarin drong ze er toch op áán dat je je kinderen moest meebrengen?’

Eindelijk gaven haar ouders zich gewonnen. ‘Maar de Loe-Loe nemen we niet mee,’ zei mevrouw Bongers vastbesloten. ‘Ik zou duizend angsten uitstaan. Ik zie die handjes al naar de duurste vazen en Delfts blauwe bordjes grijpen! Ik hoor in gedachten al het rinkelen van de scherven. Nee, de Loe-Loe gaat naar tante Suus.’

‘Maar tante Suus is een zus van pap!’ riep Thelma. ‘Die wordt natuurlijk met oom Bob ook uitgenodigd door de geheimzinnige tante Cecilia.’

‘Daar heb ik helemaal niet aan gedacht,’ zei haar moeder geschrokken. ‘Je hebt gelijk, Thel.’

De telefoon ging. Het was tante Suus. ‘Hebben jullie ook zo’n prachtige uitnodiging gekregen van onze tante Cecilia?’ riep ze zo hard dat Ellis en Thelma – die een eindje bij de telefoon vandaan waren – het zelfs konden verstaan. ‘Ik

heb zin in zo'n weekend, Betty! Ik zoek wel iemand die op de kleine Ruud wil passen!

'Ik had al willen vragen of de Loe-Loe bij jou mocht,' lachte mevrouw Bongers, 'maar Thelma bracht me even fijntjes aan mijn verstand dat jullie natuurlijk ook een uitnodiging zouden krijgen. We verzinnen er wel iets op.' Toen ze had opgehangen keek ze peinzend uit het raam. 'Waar laten we Lex en Leo?' mompelde ze. 'Aan Kitty durf ik het nu niet te vragen. Dat is te druk voor haar.'

Ellis en Thelma zagen hun droomweekend al in rook opgaan toen de bel ging en mevrouw Van der Gracht op theevisite kwam.

De tweeling was niet zo dol op de buurvrouw. De keren dat ze haar geplaagd hadden waren niet te tellen, en de keren dat ze haar zachtjes 'een saaie, vervelende ouwe zeur' hadden genoemd evenmin.

Maar nu de buurvrouw aanbood bij hen op de jongenstweeling te komen passen, omdat de Loe-Loe zich waarschijnlijk lekkerder zou voelen in hun eigen omgeving, sloegen de meisjes hun ogen neer. Ze schaamden zich een beetje over alle lelijke dingen die ze de laatste maanden over de buurvrouw hadden gezegd.

Hun moeder protesteerde nog even dat de jongetjes bewerkelijk waren en lastig konden zijn, maar mevrouw Van der Gracht hield vol dat ze het best zou redden. 'Ik vind het gezellig,' besloot ze. 'En tenslotte zijn het geen drie weken, het gaat om een paar dagen.'

Nadat de buurvrouw weer naar huis was gegaan, gingen Ellis en Thelma naar hun kamer om huiswerk te maken. 'Weet je,' zei Thelma, terwijl ze achter haar bureau neerplofte, 'mevrouw Van der Gracht valt misschien toch wel een beetje mee!'

'Dacht ik ook,' mompelde Ellis. 'We zullen niets onaardigs

meer over haar zeggen en we zullen Pietertje met rust laten!’

Thelma knikte vastbesloten. ‘Al is het de miserabelste kat die er op vier poten rondloopt!’ zei ze grinnikend.

‘We zullen hem zelfs niet meer uitlachen als hij in een van zijn roze of blauwwit gestreepte jasjes door de tuin wandelt,’ giechelde Ellis. ‘Misschien breien we samen wel een nieuw jasje voor hem!’

‘Hou op, El, maak me niet misselijk!’ grinnikte Thelma. ‘Een jasje breien voor de kat van de buurvrouw! Voel je je wel goed?’

‘Ja, ik voel me héél goed,’ zei Ellis met grote onschuldige ogen. ‘En dan borduren we er met mooie letters Pieter op.’ ‘Gaaf dat onze buurvrouw op de Loe-Loe wil passen,’ vond Thelma. ‘Maar gek is ze wel! Wie trekt zijn kat nu kleren aan?’

‘Nou! En wie legt zijn kat ‘s nachts te slapen in een poppenwiegje dat met een bloemetjesgordijn bekleed is?’ En toen proestten ze het allebei uit.

Even later zaten ze gebogen over hun huiswerk, een aantal moeilijke vragen voor geschiedenis.

*Nieuw
seriedeel!*

De Olijke Tweeling in de brugklas

Ellis en Thelma zijn verhuisd en gaan naar de brugklas. Helaas komen ze niet bij elkaar in de klas. Als blijkt dat niemand hen uit elkaar kan houden, nemen ze elkaars plaats in bij moeilijke toetsen. Dat gaat een tijdje goed, maar dan krijgt Eva argwaan ...

ISBN 978-90-8543-215-9

De Olijke Tweeling wil winnen!

Ellis en Thelma doen met hun team de Bruggers mee met de *Quiz Battle*, een spannende scholierenwedstrijd. Maar de *Quiz Battle* verloopt heel anders dan ze hoopten ... Lukt het hun toch om die felbegeerde beker te winnen?

ISBN 978-90-8543-253-1